

дней дойдевши, виде горе на смоковница та една обезяна (маймуна), коя то ядеше смоквы те. Тѣмже изѣдши колку то смоквы беха нападали долу, дигна си глава та на горе, и чекаше отъ обезяна, да и спуци, да яде. Она обаче отнюдъ не и спуци. И така бѣдна та свинія, като дръжа многу време глава та си на горе, схватиха и се жили те на вратъ и изсъхнаха, и абіе падна и умре.

Тоя примѣръ чувши царь отъ жена та, уплашисе да не бы се отравила сосъ отровны те оныя травы, и да бѣде онъ причина на това, заповѣда абіе да убіятъ сына му.

Отхожда петый философъ да раздумува царя.

Тому убо бывшу въ петый день, разумѣ петый философъ, и абіе отиде предъ царя, и по обычаю поклонивши му ся, рече: живъ буди во вѣки царю. Азь знамъ, защо си много разумень и умень и мудръ: защо обаче не испыташь перво истина та, и тога да судишь по правдѣ; Воистинну неразсудный судъ докарува послѣ раскаяніе, обаче бесполезно, и послушай ми единъ примѣръ.

Примѣръ петаго философа.

Имаше единъ воинъ, кой то беше любимъ царю и сичкимъ княземъ за юнаство то си. Тоя прочее воинъ имаше едно куче,